

Вільям Шекспір

[КОРОЛЬ ЛІР]

[УРИВОК]

Лір

Ось карта! Знайте, що державу нашу
Натроє ділимо, і наша воля
Незмінна — здати діла всі і труди
З старої голови на сі молодші,
Свіжіші сили, а самим спокійно,
Без горя і жури життя кінчити.
Мій сину, Корнвел, і ти, любий сину
Албані,— нині свято ми рішили
Посаг царівнам нашим розділити,
Щоб зразу спорам всім віднять підставу.
О нашої найменшої доньки
Любов віддавна вже ся добивають
Два сильні князі — бургундський і
Французький — і ждуть нині у дворі
На крайнє слово. А тепер, коли
Здаємо з себе власть і всі маєтки,
Всі старання о край,— скажіть, мої
Доньки, котра найбільше любить нас?
Щоб там найбільше уділити, де
Природа і любов найкраще ся зілляли.
Ти, Гонеріл, найстарша, говори
Насамперед.

Гонеріл

О отче, більш, ніж можна
Словами розказати, люблю вас:
Більше, як сонце, воздух і свободу,
Більше, як всі скарби світу, і не менше,
Як щастя, честь, красу, життя, здоров'я;
Як лиш коли дочка любила, як

Люблений був отець, як думкою
Мож збагнути; но словом не сказати,
Так і над все тото я люблю вас.

Корделія

(набоці)

Що я повім? Я люблю і мовчу.

Лір

Вся країна відси аж одоси,
Гаї тінисті і лани багаті,
І рибні ріки, і луги широкі
Осе те твоє,— Албані і твоїм дітям
Навіки власне. Що ж середня наша
Дочка, кохана Реган, Корнвела
Подруга, скаже?

Реган

В мні та сама кров,
Що і в сестрі, я рівна їй у всім,
І шире серце каже ми, що також
Моя любов така, як і її.
Лиш в тім моя сильніша: всі утіхи,
Всі розкоші життя нічо для мене,
Мое єдине щастя — то любов
Для вас, мій отче і царю!

Корделія

(збоку)

Бідна я!

Та ні! Моя любов важкіша і глибша
Від моєї бесіди!